

DOPIŠ PRO TEBE

SEDMAPADESÁTÝ ZÁZRAK

9/81

Před časem jsem četl ve švýcarském časopise pro mládež z péra redaktora Petra Holensteina o Lourdech. Píše o nemocných: » *Když je pout u konce a pomocníci odvázejí nemocné, odráží se nemocným v očích úplně vnitřní zhroucení. Sotva si člověk, stojící mimo, dokáže představit, co se v nich děje. Můžeme jen vytušit, že teď mají jistotu: jsme úplně a dokonale ponecháni svému osudu, opustil nás Bůh i lidé.* « Jsou toto Lourdy? Proč už dávno poutě do Lourd neskončily? Ročně tam putuje asi 4 mil. lidí, z toho 60.000 těžce nemocných. Budu vám vypravovat, co jsem zažil na vlastním těle, co jsem pozoroval na nesčetných nemocných a uděláte si jiný obrázek, než nám předkládá povrchní a nevěřící redaktor.

SKLEROSA MULTIPLEX

R. 1945 mě při vojenské službě kopl kůň, přerazil mi čelist, vyrazil zuby; s otřesem mozku a poraněného mě dopravili do nemocnice. Za pár neděl jsem se vrátil domů, a druhý den šel zpět – s těžkým záškrtm. Asi infekce po úrazu. Pak jsem se přihlásil k benediktinům (misionářům do Uznachu) SG. Představenému jsem řekl, že mé zdraví není nejlepší, ale všechno se připisovalo úrazu a záškrtu. Po roku noviciátu se stav zhoršil. Dal jsem se před závazkem na tři roky důkladně vyšetřit v nemocnici. Zase se potíže připsaly úrazu a záškrtu. 8. 12. 1947 jsem složil první sliby; pak se nemoc zhoršila, viděl jsem dvojité. Po několika dnech to zmizelo, brzo to přišlo zase a tak se to střídalo, až po řadě měsíců se dostavila porucha řeči. Žvatlal jsem

a mluvil trhavě. Levá polovina těla ochrnula. Lékař si nevěděl rady, ale já důvěru v Boha nikdy neztratil. Před skládáním slavných slibů r. 1950 jsem si řekl: » Do misii nemůžeš, jak sis vroucně přál, klášteru budeš jen na obtíž ... « Představený mě povzbudil: » Bratře Leo, klidně složte sliby a důvěřujte v pomoc Boží. « Na svátek Neposkvrněného početí Panny Mariě jsem složil slavné sliby. Týdny jsem nemohl mluvit, museli mě vodit. Představený mě poslal do Curychu, aby mě důkladně vyšetřili. Brzo přišla odpověď: SKLIEROSA MULTIPLEX. Představený dal svolení, aby mě převezli na neurochirurgickou kliniku; chtěl vědět, jak mi pomoci. Tam stejná diagnosa: nevlýčitelná sklerosa multiplex.

MYŠLENKA – DO LOURD!

Vrátil jsem se do kláštera, kde mě pečlivě ošetřovali. Jednou zjara 1952 mi řekl představený: » Bratře Leo, napadlo mi, že vás pošlu do Lourd. Jen milý Bůh, na přímluvu Panny Marie, může pomoci. Máte sklerosu multiplex. « Od něho jsem se vlastně dověděl jméno své nemoci – dosud jsem je neslyšel. Ale měl jsem radost, že smím do Lourd.

CESTA BYLA OBTÍŽNÁ

Naložili mě 28. 4. 1952 do vlaku s nemocnými. Tehdy nebyly ještě pohodlné sanitní vozy, nemocní leželi na lavicích. Jízda trvala 24 hodin – velká námaha pro zdravého, natož pak pro nemocné. 29. 4. jsem přijel s ostatními jako hromádka neštěstí do Lourd. Ubytovali nás v útulku pro nemocné Notre Dame de Lourdes. Odpoledne jsme šli poprvé k jeskyni a zúčastnili se svátostného průvodu s žehnáním nemocných. Byl to pro mne ohromující zážitek. Věděl jsem, že se tam 18krát zjevila sv. Bernardetě Panna Maria. V Lourdech mi ani nenapadlo, že jsem tam vlastně přijel, abych byl uzdraven. Jen jsem se modlil a poslouchal vypravování nemocných o jejich utrpeních a radostech. Řekl jsem si: » Bože, jak ubozí lidé. Mladí otcové a matky, mají doma rodinu, potřebovali by se uzdravit! «

PŘI ŽEHNÁNÍ TĚLEM PÁNĚ

Po bezesné noci nás dopravili k bohoslužbě u jeskyně. Někteří se směli vykoupat ve vodě, tekoucí z pramene, který na výzvu Matky Boží vlastní rukou vyhrabala sv. Bernardeta. I já se vykoupal ... a zůstal tam až do odpolední bohoslužby s kázáním. Pak se šli koupat i ti, kdo ráno nebyli. Nemohl jsem mluvit,

proto mě tam omylem zavedli znovu. Po koupeli jsem byl tak unavený, tak ubohý a měl takové bolesti, že jsem chtěl říci muži, který mě vezl, aby mě dopravil do postele. Dobrý muž mému žvatlání nerozuměl. Řekl jsem si: » Teď bude žehnání Nejsvětější svátostí, nemocní budou na růžencovém náměstí, snad to ještě vydržím. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem vnitřně nemohl spolupracovat při přímluvách, byl jsem úplně apatický. Ale v okamžiku, kdy kardinál Gerlier žehnal monstrancí naší skupinu – přišlo to jako blesk, jako elektrický šok, prošlo to celým tělem od hlavy k nohám, zatmělo se mi před očima a moje poslední myšlenka byla, že umírám.

DOKONALE UZDRAVENÍ!

Náhle jsem zpozoroval, že klečím se sepjatýma rukama před kardinálem a uvědomil jsem si, že jsem zdrav. Nemám tušení, jak jsem se dostal z vozíku. Kardinál i přítomní lékaři pod přísahou před lékařským úřadem dosvědčili, co viděli. Spadl jsem z vozíku přímo na kolena, jako by mě vymrštilo péro. Lékaři přiskočili a kardinál se tak polekal, že mu málem vypadla monstrance z rukou. Lékař se ptal: » Co je s vámi, bratře Leo? « Já řekl: » Je mi dobře, jsem zdrav! « Mluvil jsem bezvadně. Lékař zůstal se mnou, pořadatelé zatlačili lid, který se ke mně hrnul – a požehnání pokračovalo. Zůstal jsem klečet, až se kardinál s Nejsvětější svátostí vrátil do kostela. Pak jsem bez pomoci vstal a běžel za lékařem do útulku. V útulku mě vyšetřili a nemoc nenašli.

JÁSOT NEMOCNÝCH

V nemocnici měli nemocní velkou radost. Ani jediný mi nezáviděl, že nebyl uzdraven a že musí trpět dál. Všichni byli rádi, že aspoň jeden měl štěstí. Po bezesné noci, ne pro bolest a utrpení, ale z radosti, jsem ráno přisluhoval při mši sv. Pak přišel lékař a ptal se, jak mi je, jestli jsem dobře spal. » Nespal jsem, modlil jsem se, daří se mi skvěle, ale mám hlad. « » Musíte, bratře Leo, dávat pozor, dlouho jste nejedl, tak musíte být opatrný. « » Pane doktore, Pán Bůh a Panna Maria nedělají nic polovičatě. Mám hlad a proto budu jíst. « Snědl jsem chléb s máslem a sýr, napil se kávy, chutnalo mi a nic mi z toho nebylo.

KŘÍŽOVÝ VÝSLECH

Od 8. hod. do 12 jsem byl v lékařské úřadovně. Vpředu seděl

lourdský biskup, dále biskup Caminada z Churu, který nás doprovázel v poutním vlaku, a šéflékař úřadu, Dr. Leuret. Vzadu celá galerie asi dvaceti lékařů. Každý se mě ptal, snažili se vyšetřit, zdali si neodporuji, nejevím-li známky hysterie. Bylo to velmi ostré. V poledne mi lékaři gratulovali k tomu, co jsem prožil v Lourdech. Odpoledne mě lékařsky vyšetřili, ale sklerosu multiplex už nenašli.

UZNANÉ UZDRAVENÍ

Druhý den jsem pomáhal při ošetřování nemocných a při návratu je nosil do vlaku jako každý ošetřovatel. Tedy jsem nebyl ani rekonvalescent. Na váze přibývalo, na chuti také. Takové uzdravení se zkoumá velmi důkladně. Když jsem se vrátil domů, spolubratři užasli. Hned jsem se pustil do práce, běhal jsem do schodů i dolů jako oni. Vyšetřil mě lékař, který sklerosu multiplex zjistil, ale ani on po ní nenašel stopy. A tak jsem putoval každý rok do Lourd a sloužil nemocným. Pokaždé mě tam v lékařské ordinaci vyšetřili.

R. 1959 vydal Mezinárodní lékařský úřad v Paříži – kde jsou lékaři všech zemí – prohlášení, že náhlé uzdravení ze sklerosy multiplex se u mne nedá vysvětlit. Byla v posledním stadiu. Než jsem jel do Lourd, řekl lékař představenému, že nepřežiji rok.

Pak šla akta k církevním úřadům. Biskup Charière z Friburku sestavil komisi teologů a laiků, a dotazování začalo znovu. K vánocům 1960 vydal biskup pastýřský list, v němž prohlásil náhlé uzdravení ze sklerosy multiplex za zázrak v církevním smyslu. Předepsal ve všech kostelích děkovnou pobožnost k Matce Boží.

Za 114 let bylo církevně uznáno asi 80 uzdravení. Ale dějí se tam větší zázraky, zázraky milosti, kdy lidé, kteří nebyli desítky let u sv. zpovědi a sv. přijímání, najdou cestu k Bohu. Redaktor Holenstein klame mladé lidi. Nemocní, kteří se vracejí se svou nemocí domů, často tuto nemoc přijmou, řeknou k ní ANO a nesou ji trpělivě. K tomu je třeba zvláštní Boží milosti – a tu dostávají právě v Lourdech.

BRATR LEO SCHWAGER, OSB

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich